

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1061/2020
07.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Корићанина, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 234/2019 од 26.02.2020. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 66/20 од 23.06.2020. године, једногласно, у седници већа одржаној дана 07.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Корићанина, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 234/2019 од 26.02.2020. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 66/20 од 23.06.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 234/2019 од 26.02.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је изречена новчана казна у одређеном износу од 80.000,00 динара. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 66/20 од 23.06.2020. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног и укинута пресуда Основног суда у Краљеву К 234/2019 од 26.02.2020. године, само у делу одлуке о трошковима поступка и у том делу предмет је упућен првостепеном суду на поновно одлучивање, док је у осталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у преосталом делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милош Корићанин, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 2), и

повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. ЗКП).

Наиме, бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводећи да правноснажна пресуда не садржи све елементе субјективног обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим односно да не садржи опис виности то јест умишљаја. Поред наведеног, у чињеничном опису кривичног дела није наведено ни да су описане изјаве окривљеног дате у намери омаловажавања тужиље, па имајући у виду напред наведено став браниоца је да кривично дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. чини онај ко увреди другог, а у ставу два истог члана је прописан тежи облик наведеног кривичног дела који врши онај ко дело из става 1. учини путем штампе, радија, телевизије или сличних средстава или на јавном скупу.

Чланом 22. став 1. Кривичног законика је прописано да кривица постоји ако је учинилац у време када је учинио кривично дело био урачунљив и поступао са умишљајем, а био је свестан или је био дужан и могао бити свестан да је његово дело забрањено.

По налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде, и то да је окривљени АА „...способан да схвати значај својих дела и да управља својим поступцима, а при свему томе био свестан својих дела и хтео њихово извршење, те уз то свестан забрањености и кажњивости својих дела, приватну тужиљу увредио преко своје facebook странице као средству друштвене мреже, тако што је јавно објавио увредљив налог...“, а у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја

кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је правноснажно оглашен кривим. Из изреке првостепене пресуде јасно произилази да је окривљени критичном приликом поступао у урачунљивом стању, да је био свестан свога дела и да је поступао са умишљајем као обликом виности. За радњу кривичног дела увреде није неопходно да садржи намеру окривљеног да омаловажи оштећену и стога не мора бити обухваћена изреком пресуде, осим у случајевима из става 4. члана 170. у вези става 1. до 3. КЗ када, иако није изричито садржана у бићу кривичног дела увреде из става 1. члана 170. КЗ, по налажењу Врховног касационог суда, улази у њен појам и мора бити обухваћена изреком пресуде. Међутим, како из чињеничног описа радње окривљеног не произилази да је окривљени увредљиву изјаву дао у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, дакле како се у конкретном случају не ради о ситуацији из става 4. члана 170. у вези става 1. КЗ, то стога намера омаловажавања не мора ни бити наведена у чињеничном опису кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим. Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да изведеним доказима није на несумњив начин доказано да је окривљени извршио кривично дело увреда из члана 170. став 2. у вези става 1.КЗ и да је суд требало окривљеног да ослободи од оптужбе, обзиром да је окривљени у својој одбрани навео да никакве увредљиве објаве упућене ка тужили није било, те да није могао да увреди некога кога не познаје, па је самим тим и погрешан закључак нижестепених судова да је објава која је наведена у тужби потекла од стране окривљеног, даље оспоравајући и исказ тужиле. Изнети наводи браниоца окривљеног по налажењу овога суда у битном представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, давањем сопственог чињеничног става о утврђеним чињеницама и сопствене оцене доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним одлукама.

Бранилац окривљеног истиче и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 2) ЗКП-а, наводећи да су правноснажне пресуде неразумљиве, противречне саме себи и разлозима због којих су донете, те да нема разлога и не могу се испитати, нити разумети на јасан и поуздан начин.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 2) ЗКП-а, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за

заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Корићанина, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези чланова 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.